

Můj milý deníčku,

tam, kde svítí slunce, je příjemně. Svačím, odmotávám obvazy z ruky a užívám si chvíle klidu. Jsem mrtvá. Sedím v chrámu Zarduse a vychutnávám si své Znovuzrození. Proto ti můžu napsat, jak se to všechno stalo.

Jmenuji se Hanka. Můj kamarád byl loni na dřevárně Lesní říše a vyprávěl o ní tak poutavě, že jsem i já zatoužila sehrát v příběhu té země svou roli.

Na webu Lesní říše jsem si vytvořila postavu, přihlásila se na akci a pustila se do shánění vybavení. Do Lesní říše tak přijela Koral se svým kamarádem Darenem.

Koral je ereng. Modré oči mám po mámě, což se hodilo. Vlasy jsem si nabarvila na modro, kamarádka mi nakreslila na mnoho míst kůže modré ornamenty. Oblečení v kombinaci kůže a látky vypadá divoce, ale erengové divocí jsou. V brašně nosím bílý látkový pruh. To kdybych se chtěla po své smrti stát duchem. Vytiskla jsem si z webu Grešle, kterými se tu prý dá platit a smlouvat. Protože chci být sama sebou, rozhodla jsem se, že mě jen tak někdo k něčemu nepřekecá. Proto jsem si do hry vzala šest svých podepsaných, bílých grešlí. Má postava Koral má tedy Přemluvitelnost čtrnáct. Nikdo nikdy nesežene tolik mých Grešlí, aby mě k něčemu donutil. Taková budu.

Měkčený, jednoruční meč, dlouhý devadesát centimetrů, mi vyrobil kamarád. Krátký luk jsem měla doma a šípy s měkkými hlavicemi jsem nakoupila na internetu. Hlavice jsou odnímatelné a zbytek jednoduchý na výrobu. Příště si pořídím jen ty hlavice a zbytek vyrobím sama. Paráda.

Pět Skaldů začátečníka jsem investovala do dovednosti První pomoc. Takže jsem do brašny přidala ještě několik nastříhaných obvazů. Když vás v Lesní říši někdo někam trefí, nesmíte zasaženou část těla pak používat, dokud není vyléčena nebo obvázána. A bez ruky či nohy to není ono.

Všechno tyto základní informace jsem sepsala do formuláře tvorby postavy na webu a odeslala orgům. Hotovo.

Onoho rána jsme se sešli v Kapitulu, který byl označen za Civilizaci. Tedy místo, kde jsou zákony a pravidla země ctěny a dodržovány. Ohlásila jsem se u orgů, získala od nich svůj glejt a nechala zkontrolovat vybavení. Pak jsem od nich dostala herní mapu okolí a rozhlížela jsem se po ostatních. Daren již cosi probíral s jakýmsi týpkem v zeleném hávu. Podle žlutého tetování jsem poznala, že je to odrim. Často se smál a vtipkoval. Jeho oči však stále šmejdily kolem dokola. Od orgů jsme každý obdržel jakýsi glejt, který jsem po zaznění gongu dychtivě rozbalila. Kdosi jménem Aishan an Kor mi přál hezký den. Skvělé. Neušlo mi, že mnozí hledí do glejtu déle. Obsah glejtů byl tedy různý. Tak ať. Ihned jsem se vrhla k vývěsce Kapitulu, kde se dá během dne najít spousta informací a hlavně možných úkolů, za které dostanu Skaldy a budu se moct učit nové dovednosti a možná i kouzla. Cestou jsem minula vývěsní tabuli obchodníka a přečetla si, že tu bývá v deset, v poledne a ve tři odpoledne.

U vývěsky jsme se srazili s Darenem, který dával dohromady družinu. Prý se chtějí vydat ke Krvavé věži a prozkoumat ji. Loni se tam děly podivné věci. Jakási drobná dívka s bílými

vlasy se dožadovala vstupu do místní bibliotéky. Patřila k naší družině a šla pro další informace. Byla tam první, takže si mohla vybrat přesýpací hodiny s nejdelším časem. Postarší muž nabízel zásoby na cestu a grešili za to, že mu někdo přinese jakési květiny ze Sněžného jezera. Vzala jsem si od něj Půlskald, jako že to беру. Byla na něm nakreslena polovina jakési kytky. V místní nálevně jsem ukázala Půlskald. Usměvavá šenkýřka mi dala láhev s pitím a jakousi křupavou placku zabalenou v zelených listech. Prý je to tradiční jídlo dobrodruhů. Připomínalo mi to parodii na lembas z Pána prstenů. Prošedivělý muž v širokém klobouku a jakási slečna oděná do šatů v odstínech červené se skláněli nad kameny hry Hive. Prý je to v Lesní říši hra vyšší společnosti. Obyčejní lidé tu běžně hrají drápky. K lesu jsme se vydali tři. Všechno mimo Civilizaci je Divočina. Čím více jsme se vzdalovali od Kapitolu, tím méně nás chránily i ovládaly místní zákony.

Na okraji lesa jsme rozbaliли naše mapy a já zjistila, že Molařina, tak se jastari z naší družiny představila, je hustě pokreslena různými informacemi z bibliotéky. Na našich mapách jsme našli další civilizaci pojmenovanou Skála, Ochranov, kde si lze mimoherně odpočinout, pokud si v civilizaci koupíte vstupní glejt a celou trasu obchodníka s časy a místy jeho obchodních zastávek. Molara ukázala na velký červený křížek dokreslený fixou. Sdělila nám, že tam je ukryt prapor slávy. Mocná relikvie, za kterou by nám někdo moc pěkně zaplatil. Je to jen kousek od Krvavé věže. Co si tam odskočit. Nebyli jsme proti, jen jsem se chtěla v pravé poledne dostat do lesa Posluhačů, protože se říká, že oni vědí o všem všechno. Daren mě upozornil, že podle řečí místních se ne každý z lesa Posluhačů vrátí. Uvidíme.

Během cesty do údolí jsme úmyslně prošli kolem chrámu Walmara. Jeho posluhovači se tu netěší velké oblibě, protože prý loni obsadili Skálu a Kapitol s nimi má problémy. Ale světské problémy mocných se nás netýkají. My jsme jen obyčejní pěšáci. Jdeme si za svým. Po lesní cestě jsme dorazili k posedu. Byl označen mnoha červenými kartičkami s nápisem Krvavá věž. Jen na jednom místě byla na provázku zelená kartička s informací, že toto je vchod. Někdo na ni nalepil červenou pečeť s pro mě neznámými značkami. Takže dovnitř se jen tak nedostaneme.

Vím, jak se tam dostaneme. Byla věta, která všechno další odstartovala.

Molara vytáhla z nadiťého vaku svitek uzavřený červenou pečeti. I na této pečeti byly jakési znaky.

„Molator!“ zvolala drobná jastari a pečeť odtrhla. Zнала heslo, mohla to udělat. Pak svitek podala Darenovi, aby se dotkl vstupu věže a svitek přečetl. V tu chvíli se z protějščí houštiny vyloupily dvě postavy. Jednoho kluka jsem poznala. Byl v Kapitolu na startu hry. V levačce držel sekeru a v pravici velký štít. Druhý vousáč se opíral o bojovou hůl, jakoby kulhal. Levé stehno mu zdobila trojice obvazů. Tak proto.

„Kdo z vás je Molara?“ zeptal se s úsměvem sekerník.

Když Molara kývla, oba se na nás vrhli. Daren vypadal, že se stále opírá o věž a čte svitek. Vůbec se nepohnul. Stihla jsem ještě zahlédnout runu na vrcholu svitku, aby mi došlo, že se jedná o nějaký XYZ. Kouzlo ve svitku, které se spustí, jakmile svitek rozbaliíte. Pak už musíte číst a chovat se podle textu. Možná to Darena drželo na místě. A zrovna teď. Sekla jsem po jednom z útočníků mečem a rychle zjistila, že zatímco vás jedna půlka hole zastaví v útoku, druhá vám jednu vrazí. Dostala jsem do stehna a začala poskakovat po jedné noze.

„Fajr, fajr!!“ křičela Molara a házela neuvěřitelnou rychlostí po sekerníkovi jednu červenou hadrovou kouli s ohonem za druhou. První se vyhnul, další tři ho zasáhly do štítu, nohy a břicha. Spadl na zem, křičel, že to pálí a začal prosit o milost. Měl zasažené tři z pěti zón svého těla. To jdete prostě k zemi. Když jsem já přišla o druhou nohu a třetí rána holí mi zranila hrud', sesula jsem se smutně k zemi. Můj protivník schytl dvě ohnivé střely od Molary, což s jedním zásahem ode mne znamenalo jeho pád na zem.

Svíjel se tam a zkoušel se jednou rukou a nohou odplazit z cesty.

Molara chlapcům odkopla zbraně z dosahu, vytáhla z nyní již značně hubenějšího vaku kus obvazu a obvázála mi zranění na ruce.

Pak si vzala můj meč a dorazila kňourajícího sekerníka. Druhého sekla do zbývající nohy a zatímco jsme se obě dávaly dohromady a přemýšlely co s Darenem, sledovaly jsme nadávajícího vousáče, který pomalu umíral na ztrátu krve. Říká se tomu smrt časem. Chtěl se sice obvázat, ale jednou rukou to prostě nějak nešlo. Patří mu to.

Když jsme prošacovaly sekerníka a nepřišly na to, jak zachránit Darena, chtěla si Molara zameditovat, aby mohla opět používat magické střely, jenže sekerník si zatím uvázal na hlavu bílý pruh látky a přidal se k Molaře jako duch. Stále kolem ní kroužil a šeptal jí všelijaké pomstychtivé ptákoviny. Bylo jasné, že dokud se ducha nezaví, nebude moct meditovat. Umřel vousáč a na jeho paži jsme našly znamení Walmara. Molara se přiznala, že loni několik takových odpravila. Takže pomsta. Vysypal nám všechny herní předměty označené logem hry a my mezi nimi našli glejt s vypsanou odměnou na Molařinu hlavu. Pak se s řevem probral Daren. Křičel pořád: „Krev, krev!“ a mlátil do nás svými dvěma meči. Schytl jsem to jako první. Čtyři zásahy a byla jsem na zemi. Molara alespoň měla čas nabrat v kapse hrst zrní: „Zaklínám, boj se mě!“ zvolala a hodila zrní proti šílenému bojovníkovi. Daren se prudce zarazil a s řevem se stočil pryč mezi stromy. Poslední slovo, které jsem zaslechla jako živá Koral, bylo: „Fajr!“

Molara mi vzala svitek od jakéhosi Aishana, posbírala si své hadrové střely a odešla. Duch sekerníka stále hopsal kolem ní. Cítil jsem, že šeptal a vzdalující se hlasy pomalu přerůstaly v hádku. Sekerník byl černě zmalovaný a byť po smrti, stále naplňoval všeobecně známou věc. Xarsiané a jastari se hádají, kdy jen to jde. Prohodila jsem pár slov s vousáčem a každý jsme se rozešli jinam. Oba jsme mířili k některému z chrámů zakreslených na našich mapách.

Tak jsem tady. Odložila jsem zde do kasičky můj jediný Půlskald, odstranila obvaz a odpočívám. Takže co dál? Zabíla mě ohnivá střela Molary, takže si to jako znovuzrozená nebudu pamatovat. Vydám se pro květy Zlamu. Tak se jmenovala květina, kterou jsem slíbila do Kapitoly donést. Jo. A cestou se někoho zeptám, k čemu je taková kytky dobrá. Asi začnu s vyptáváním ve Skále. Je to blízko a je to Civilizace.